

El mestre ignorant

Exposició de professors de l'Escola Municipal
d'Art de Girona al voltant de l'obra "Le Maître
ignorant" del filòsof francès Jaques Rancière

Del 27 de juny al 15 de setembre de 2024

Babeus
Manel Bayo
Pep Camps
Pruvi Casals
Clara Oliveras
Tomàs Pons
Cesc Pujol
Sebi Subiròs
Imma Vinyals

EXPOSICIÒ DE MESTRES

Quim Ayats, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Girona

Sectem eosam rerrovi tataess incilla ceatatibus, sit, aut ut lant volectis serchil licidior acearchit alignatum que eatur ressi optas rem late aces aut estis consece rcipsuntesti di dolupitiis maximporro ilia volupta tureprat omnim exerion emquas ut qui sam que in reperspitati consequi verro intio. Nonsequos magnis natemoluptis ellanti anihil mintibus minusae id que iduntem reriam alis sed experum comnihat excearchicta enihilitae coressequas exercipid que volut endis doluptia comnihi tatureperume voluptate veniene scienih illaccum aut diossim adicto qui berios volum quunt.

Et magniti invelitaspis ut ipsuntusdae voloreium haruntecus evellabor sequam, cusam et idebit volorep erferiat pel et a am, optature nis restor mil eos aut alisim fugia voluptatem volenis recaepro es duciatenimet aut rerchil ictate porit volor repelibus aut laut voloris intore mos mosam hillore pudaerest, elendae liquam, consequi blab id modisquundis moluptat volentu saperrum qui cor minveritam quam, etur, sam amus et et que iunt.

Orepellorum qui cus aut que magnis voluptas eos mil idellenimet arionsequunt est laborrovit odignis dolest volupta di voluptae con eaquia simus, antio. Imint quos es ut volorumenime elia dolecabo. Ita cus re vero et et quae occus re pre la corerferia nossit fuga. Ro venduntis idunt et dia cum reperum vel is eveniti beatia ducienis maiore, quia doloriberit aut aut esequidiam que licae nos sit voluptaquam, ellessit quis ad quia consecerum faccatecte non et enti doluptaere laut est quibus es ex ex et a ium faces ide esti te pe ilia quamus cus atiasin cturiae res molorem volupta voluptaque ex entum sit fugiatium re laboresedi sum ulluptatum ipientem doluptatur ma ipsumquibustrum hil ipitas est audit litatur sit volupta tempor am estiumquatemquibus.

Cus am quunt harioreri adia doluptatat.

Musciamet de labo. Nequi secto mil is di sequae voluptas quid ut quatquis aspelen daecto eum recepuda quo officipis et esequos cor

Et magniti invelitaspis ut ipsuntusdae voloreium haruntecus evellabor sequam, cusam et idebit volorep erferiat pel et a am, optature nis restor mil eos aut alisim fugia voluptatem volenis recaepro es duciatenimet aut rerchil ictate porit volor repelibus aut laut voloris intore mos mosam hillore pudaerest, elendae liquam, consequi blab id modisquundis moluptat volentu saperrum qui cor minveritam quam, etur, sam amus et et que iunt.

Orepellorum qui cus aut que magnis voluptas eos mil idellenimet arionsequunt est laborrovit odignis dolest volupta di voluptae con eaquia simus, antio. Imint quos es ut volorumenime elia dolecabo. Ita cus re vero et et quae occus re pre la corerferia nossit fuga. Ro venduntis idunt et dia cum reperum vel is eveniti beatia ducienis maiore, quia doloriberit aut aut esequidiam que licae nos sit voluptaquam, ellessit quis ad quia consecerum faccatecte non et enti doluptaere laut est quibus es ex ex et a ium faces ide esti te pe ilia quamus cus atiasin cturiae res molorem volupta voluptaque ex entum sit fugiatium re laboresedi sum ulluptatum ipientem doluptatur ma ipsumquibustrum hil ipitas est audit litatur sit volupta tempor am estiumquatemquibus.

Cus am quunt harioreri adia doluptatat.

Musciamet de labo. Nequi secto mil is di sequae voluptas quid ut quatquis aspelen daecto eum recepuda quo officipis et esequos cor

ELS MESTRES AL DIVAN

Eudald Camps, crític d'art.

No va tenir massa bona acollida entre la comunitat pedagògica el llibre de Jacques Rancière «Le Maître ignorant» (1987), bàsicament, perquè venia a dir que la única utilitat dels mestres és, a la llarga, esdevenir inútils pels alumnes emancipats. I és que el filòsof francès, amic de la polèmica, mai pot ser llegit literalment: la ignorància de la que ens parla no és una ignorància qualsevol sinó que es tractaria, ben al contrari, d'una opció programàtica o, si ho preferim, d'una actitud conscient enfront de la realitat i els límits de l'epistemologia (què podem arribar a saber o conèixer?).

Segur que els escandalitzats per Rancière no havien llegit mai a Sòcrates o, més ben dit, al Sòcrates que ens ha arribat a través de Plató: el cèlebre «jo només sé que no sé res» és la frase d'un sofista que, més de dos mil anys abans, prefiguraria al Wittgenstein del Tractatus posant el punt de mira en el llenguatge i el seu poder performatiu. Que Sòcrates feia trampes és evident: afirmar que no se sap res implica, com a mínim, saber una cosa (que no se sap res). Aleshores, quin seria el sentit d'una afirmació aparentment tan absurda? Doncs la de posar en entredit, com Rancière, la figura del mestre entès com a transmissor de coneixements estantissos que els alumnes, senzillament, haurien de memoritzar.

Fa cosa d'un segle Ralph Waldo Emerson ja es lamentava d'una cosa semblant: «La nostra és una època retrospectiva —diu al prefaci de Nature— que erigeix els sepulcres dels pares. Escriu biografies, històries i crítiques. Les generacions precedents miraven a Déu i a la natura cara a cara, nosaltres ho fem amb els seus ulls. Per què no podem gaudir nosaltres d'una relació original amb l'univers? Per què no tenir una poesia (i un art) i una filosofia fruit de la comprensió íntima i no de la tradició?».

Sòcrates ho tenia meridianament clar: el mestre pot ser tan ignorant com es vulgui, però ha de ser capaç de desvetllar el coneixement. Per això el grec parlava de «maièutica» (literalment significa «parir»): la idea és que, mitjançant la dialèctica, cal fer aflorar el coneixement latent en tota ment humana. Fer aflorar o, potser millor, desvetllar el desig pel coneixement o, en el cas que ens ocupa, per la pràctica de l'art. I com s'aconsegueix? Doncs amb la pràctica, tan defenestrada per la pedagogia actual, i amb l'enriquiment de la cultura visual sense posar filtres a la sensibilitat i a la nostra naturalesa creativa.

Ser artista no hauria d'estar renyit amb ser artesà. Ho explica a la perfecció Richard Sennett al seu The Craftsman: «Per arribar a aquesta meta —la de l'expertesa— el procés de treball ha de fer quelcom que a la ment ben ordenada li resulta desagradable: cohabitar temporalment amb la confusió, amb moviments equivocats, falsos punts de partida, carrerons sense sortida. El cert és que en tecnologia, com en l'art, l'artesà que indaga va més enllà d'un simple encontre fortuït amb la confusió; la crea per comprendre els procediments funcionals». Imatge precisa: crear la confusió per comprendre, portar al límit les possibilitats d'una disciplina poc amiga dels canvis amb l'objectiu darrer de fer possible un creixement orgànic de la mateixa, una maduració que fàcilment ens pot retornar al punt de partida.

I quin era el punt de partida? Doncs que els professors poden ser ignorants però no insensibles. Exposant-se, mostrant-se obertament, vindiquen els límits de la seva figura docent des del territori de l'art, que no deixa de ser un ecosistema.

Babeus

La llibertat d'apendre i desapendre

Vull dedicar aquest tapís al Sr. Antoni un gran mestre de la llibertat que ens va educar a uns quants a la dècada dels 70 i que fa temps deia:

“Cal ensenyar a conuiu en un ambient de llibertat, expressar opinions i respectar les idees alienes, a ser lliures, a ser sincers amb un mateix i cultivar la llibertat de l'individu.

Educar en llibertat, en la cultura democràtica i la reflexió.

Ara dominen les metodologies i les tecnologies. I més que mai, la consciència hauria de ser cultivada per no caure, per exemple, en el consumisme.

L'educació hauria d'anar dirigida a la consciència de les persones. Cal una educació de l'esperit, per donar seguretat a la pròpia consciència, per evitar caure en sectes, dogmatismes o ideologies. La gent ha de ser intuïtiva, però darrera de la intuïció hi ha d'haver una reflexió profunda de les conseqüències d'allò que vol fer. L'home pot arribar al coneixement per la reflexió, i això ens farà lliures. “

La llibertat d'apendre i desapendre. 2024
116 x 86 cm.
Llana, lli i cotó

Manel Bayo

D'alguna forma inesperada, el que més sorprèn és la diferència considerable de tamany. Però el que fa realment estrany és, sens dubte, l'ús que fan del temps. Quan un enceta una frase brillant l'altra ja fa temps que cria malves. I així, amics meus, certament, no s'entén res de res.

Diàleg. 2024
80 x 56 cm.
Dibuix sobre paper

Pep Camps

Poc es pot ensenyar i aprendre en aquesta vida si no hi ha una predisposició a obrir-se a les possibilitats d'un mateix i del món.

En els tallers de pintura deixo que la persona cerqui, intueixi, relacioni, connecti, s'observi a ell mateix i a tot el que l'envolta, en definitiva, que l'aprenentatge vingui de la seva condició de persona individual, única, i intransferible.

En la present exposició mostro una part del camí per anar construint l'obra, És amb temps a l'estudi, intuïció i fe com es va fent i trobant la pintura.

S./t. 2024
130 x 97cm.
oli sobre lli

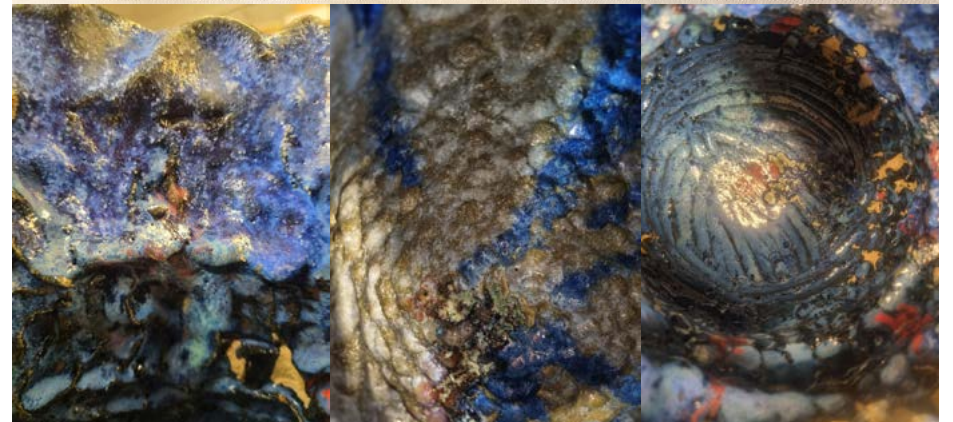
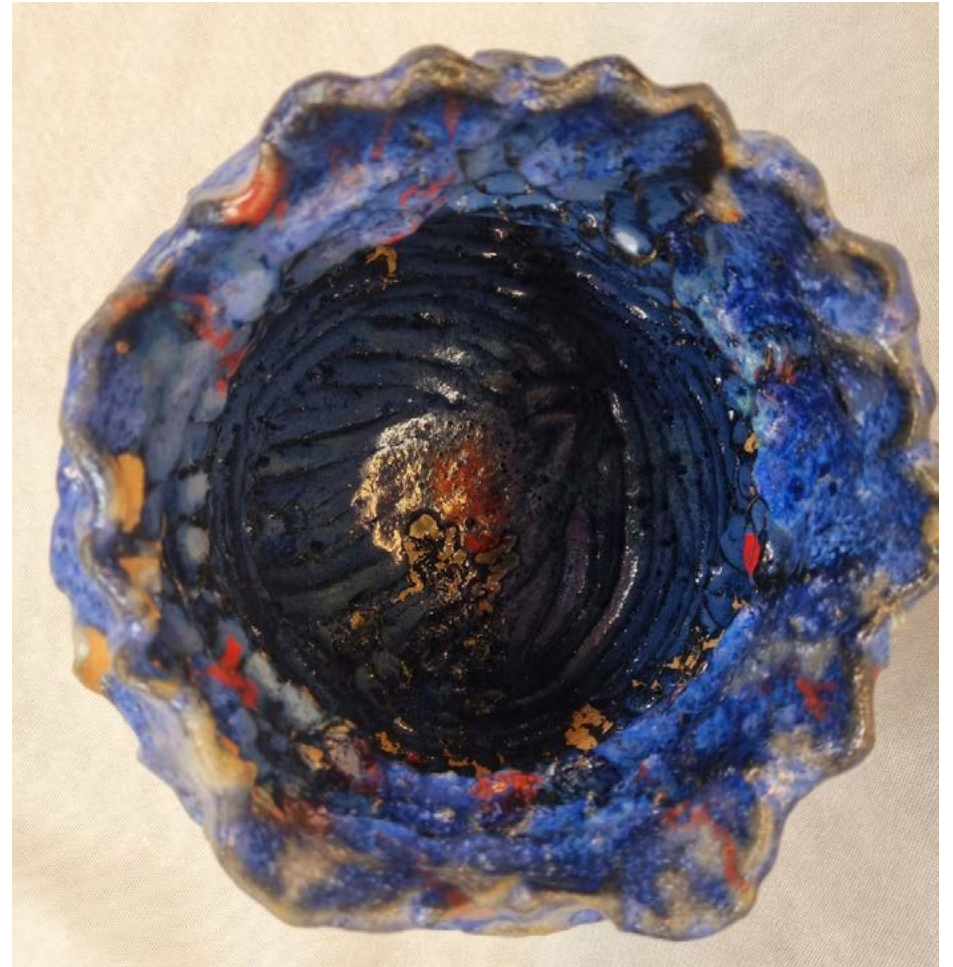

Provi Casals

La improvisació es la base d'aquesta obra.

No hi pot haver improvisació sense pràctica, i no hi pot haver ensenyança sense improvisació.

La improvisació en l'ensenyança connecta amb els nostres sentits i es així com es troben els subjectes, els objectes i l'entorn.

Aigua V i Aigua VI. 2024
Materials: Refractari i esmalts d'alta
temperatura (1250°).

Clara Oliveras

L'origen de posar un element al cap com a motiu d'humiliació i mofa es remunta al segle XV amb la Inquisició espanyola. Els heretges eren obligats a portar una cucurulla o "capirote". A partir del segle XVII molts països europeus van adoptar aquest símbol per avergonyir als alumnes que tenien un mal rendiment o eren indiscolinats, "tonto de capirote". La cucurulla va evolucionar afegint-hi uns cons invertits en forma d'orelles d'ase. Feta a mà pel mateix mestre eren de paper, tela o cuir i formaven part del mobiliari escolar.

En detriment als càstigs físics van agafar protagonisme els morals que anaven acompanyats de tot un repertori d'adjectius desqualificatius pels alumnes que no s'adaptaven als ensenyaments tradicionals del mestre i optaven per un tipus d'emancipació segurament més lligada a l'experimentació, observació, interpretació...

A ase, B burro, C cap de suro, D dròpol, E estaquirot, F fracassat, G gamarús, I idiota, L llosc, M mandrós, N neci, O obtús, P pallús, Q quòniat, tros de, R ruc, S soca, T tanoca, V vestrús, X ximple, Z zero a l'esquerra.

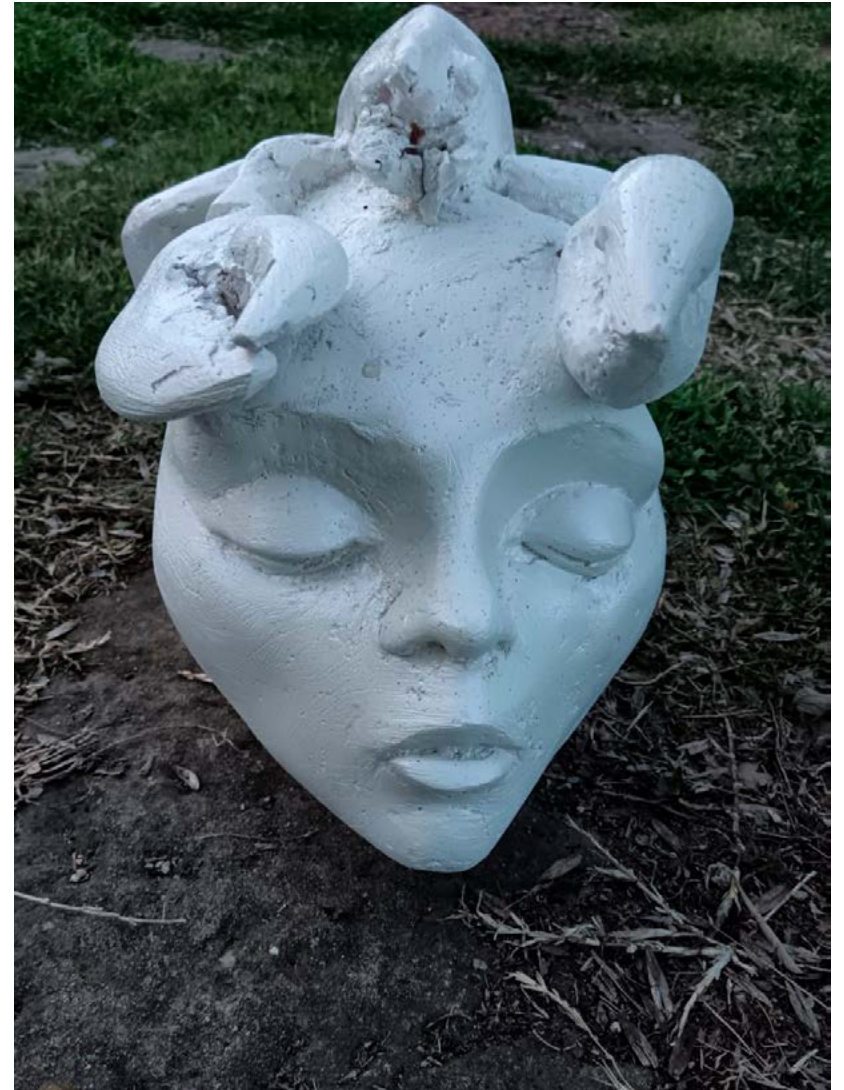
Alfabet per analfabets, 2024
69 x 20 x 21 cm

Paper de diari, pasta de paper, cola, pintura, fusta, auriculars i reproductor MP3.

Tomàs Pons

“Noia del mar” forma part de la sèrie d’escultures anomenada Univers blau. Són peces que s’inspiren en personatges mítics del mar tenyits de dosis de melancolia, són cares adobades, profundes, com la vida marinera. Noia del mar, té una fisonomia plena de fantasia que amaga una certa dosi de misticisme. El llamàntol de sobre el cap, representa un protector, un guerrer del mar que ens convida a tenir-ne cura.

Noia Marinera, 2018
Escaiola patinada
50x40x35cm

Cesc Pujol

La curiositat fa camí

L'aprenentatge és un recorregut que anem dibuixant i posant-hi colors. és un camí que, malgrat els marcs institucionals, difícilment es pot emprendre de manera significativa i que ens resulti interessant sense la curiositat, que és la que ens duu a l'experimentació, ens fa qüestionar les coses i ens permet caminar més enllà tot descobrint nous viarans.

Fragment
Mida aprox. 80x120cm

Sebi Subiròs

“Només s’ha de deixar de callar quan es té alguna cosa a dir més valuosa que el silenci.”

Abate Dinouart “L’art de callar”

Fusta impresa, 2024
Mida aprox. 40x120cm

Imma Vinyals

“Un anell per Telèmac” consta de 17 elements consecutius, realitzats amb una antiga tècnica de microfusió, amb motlle i terra de Delft. Quan vaig començar el projecte ignorava la tècnica completament.

Un anell per Telèmac. 2024
10cm X 1'25m
Plata

